

Weisz Lajosné És Weisz Lajos

Ez a kép Budapesten készült, 1948-ban. A papa és a mama van rajta. Nekünk nagy szerencsénk volt, mert úgy alakult, hogy itthonról nem kellett elmennünk. Itt voltunk végig, a felszabadulásig, volt, hogy harmincnyolcan laktunk ebben a lakásban. Rokonok és ismerősök. Egy jó hónapig tartott. És az egyik bácsi itt halt meg az előszobában. Sose felejttem el. Az előszobaajtó előtt feküdt szegény, holtan. Itt bent. Borzalmas volt, azt tudom, mikor harmincnyolcan laktunk itt. Voltak csúnya összetűzések is a lakáson belül. Hát ahol ilyen rengeteg ember lakik, ott másként nem is lehetett. A főzés körül mindig vita volt, hogy ki főzzön. Sparhelt volt, amit fával fűtöttek, és néha szénnel, ha akadt. De volt, hogy fűteni sem tudtunk. A házban a keresztény lakosság nagyon rendes volt. Nem volt bosszúálló, nem volt rosszindulat bennük egyáltalán. Azt hiszem, nagyon sokat köszönhetünk a házfelügyelőnek, aki nagyon normálisan gondolkodott. Úgyhogy mi aránylag simán átéltük itt, ebben a lakásban. Egy hétig laktunk a Balzac utcában, egy hétre oda kellett költöznünk. De utána odajött értünk a házfelügyelő, jöjjünk vissza, mert védett ház lett. Úgyhogy visszajöttünk. A földszinten voltak a védett lakások, egy darabig ott laktunk, utána már följöhettünk ide. Szóval nincsen olyan borzalmas rossz emlékem, mint másoknak, a házfelügyelőnek

köszönhetően. Olyan normális életet élhettem. Ő mentette meg az egész családomat. Még idejött egy nagynéném, Berta néni is, azokat is megmentette. Szóval, egy csodálatos házfelügyelő volt. Miszt Istvánnak hívták, a fia katona volt, és ő bújtatott el minket itt, a folyosó alatt egyszer. És jöttek a nyilasok a kutyákkal. És mi ott reszkettünk a testvéremmel. És nem találtak meg minket, mert mindig elbeszélte a dolgokat. Csak folyton magyarázott a nyilasoknak, hogy így meg úgy, és azok nem tudtak eléggé figyelni a keresésre. A Miszt bácsi is meg a fia is fantasztikus volt. Többször elbújtattak minket itt a házban. Mi mindig bámultuk, hogy milyen rendes ember. Ennivalót hozott nekünk. Elment az anyósomért is, karonfogva idehozta, és őt is megmentette. Sötétben jött a házfelügyelő, beszólt, hogy itt a hús, hozott lisztet. Szemben volt egy fűszeres, attól szerezte. Ellátott minket. Stikában. Mert hát, isten őrizz, hogy bárki megtudta volna. Tudtunk neki fizetni mindig valamit. Pénzünk valahogy mindig volt egy kevés, tartalékban, mert nem találták meg a kutatások során, mi a fogkrémtubusba rejtettük a pénzt, így alulról kitekertük, beledugtuk és visszatekertük. Nem lehetett látni. Láttuk aztán, ahogyan jöttek a nyilasok, itt, a Pannónia utcában meneteltek. Egyszer a papát elfogták a nyilasok az utcán, de délután négy órakor már hazajött. Hazaengedték. Valahogy később volt az utcán, mint az megengedett volt, és bevitték. Mi halálra izgultuk magunkat miatta. Azt hiszem, hogy mivel nem tudtak vele egyáltalán kommunikálni, talán ezért engedték el simán. Mikor hazajött, iszonyatosan meg volt ijedve, szegény. A mama itt volt végig a lakásban. És a nagybátyám, Dolfi is itt volt, úgyhogy ővelük, hála istennek, nem történt semmi. Itt szabadultunk föl. Lementünk a kapuba, és mondták, hogy itt vannak az oroszok. Én a kapuban álltam, jött be egy orosz, és nekem az volt a felszabadulás pillanata. Erre emlékszem. Szép lassan mindenki visszakerült a lakásába.